

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **R. R.**, zastoupené JUDr. Leonou Grumlíkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Údolní 61, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem v Praze 5, Na Popelce 2/16, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 4.3.2011, č.j. 61/2011-NBÚ/07-OP,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2.5.2011 se žalobkyně domáhala přezkumu rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „rozkladový orgán“ nebo „ředitel NBÚ“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím rozkladový orgán zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „Úřad“ nebo „NBÚ“) o nevydání osvědčení ze dne 14. 10. 2010 č.j. 93406/2010-NBÚ/P.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí rozkladový orgán nejprve uvedl, že na základě žádosti účastnice řízení o vydání osvědčení pro stupeň utajení „Důvěrné“ podané podle § 94 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) provedl Úřad bezpečnostní řízení dle § 89 a násl. zákona.

Dále rozkladový orgán konstatoval, že po vyhodnocení všech poznatků a informací dospěl NBÚ k závěru, že u účastnice řízení shledal bezpečnostní riziko dle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona, tedy chování, které má na vliv důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby účastnice řízení a může ovlivnit její schopnost utajovat informace a bezpečnostní riziko podle

§ 14 odst. 3 písm. g) zákona, tj. uvedení nepravdivé informace nebo zamlčení informace rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu věci. Náplň skutkových podstat těchto bezpečnostních rizik shledal Úřad jednak ve skutečnosti, že účastnice řízení nesplnila svou daňovou povinnost ve smyslu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), konkrétně odvést daň z příjmu plynoucího z pronájmu nemovitostí „Na Petynce“ a „Hostivice“, jednak ve skutečnosti, že účastnice řízení vědomě tyto příjmy z pronájmu předmětných nemovitostí a jejich „nezdanění“ před Úřadem zamlčela, resp. uváděla o nich v průběhu bezpečnostního řízení nepravdivé informace.

Oproti výše uvedenému po zhodnocení podkladových materiálů dospěl rozkladový orgán k závěru, že účastnice se nechovala způsobem, který má vliv na její důvěryhodnost, ovlivnitelnost a může její schopnost utajovat informace, a proto u ní bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona neshledal, avšak shodně s Úřadem se ztotožnil se závěrem, že účastnice řízení během bezpečnostního řízení uváděla nepravdivé informace, resp. hodlala zamlčet informace, které byly rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu věci, což představuje bezpečnostní riziko popsané v § 14 odst. 3 písm. g) zákona.

Ve vztahu k bezpečnostnímu riziku ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona rozkladový orgán shledal z podkladových materiálů shromážděných v průběhu řízení o vydání osvědčení za prokázané, že účastnice řízení minimálně v letech 2006 a 2007 pronajímala spolu s manželem nemovitosti v Hostivicích a Na Petynce, přičemž ve smyslu § 9 zákona o daních z příjmů neodvedla z příjmů plynoucích z tohoto pronájmu příslušnou daň. Vzhledem k uvedenému se účastnice řízení protiprávního jednání, tj. porušení povinnosti dle zákona o daních z příjmů, z „čistě“ formálního hlediska nepochybně dopustila. V návaznosti na uvedené vzal rozkladový orgán dále ve zřetel účel zákona o ochraně utajovaných informací, který vyžaduje, aby chování, ve kterém je možnost spatřovat bezpečnostní riziko, bylo hodnoceno též po materiální stránce, tj. zda účastníci řízení jsou schopni utajovat informace či nikoliv. Ve vztahu k otázce, zda předmětné jednání účastnice může ovlivnit její schopnost utajovat informace, se však rozkladový orgán neztotožnil se závěrem Úřadu, resp. není přesvědčen o tom, že lze tento závěr ve vztahu k tomuto chování účastnice řízení dovodit. Rozkladový orgán zohlednil přitom skutečnost, že účastnice řízení daně za „uvedené“ období skutečně dodatečně zaplatila a využila šance svou chybu napravit s tím, že za rok 2008 a 2009 již byla daňová přiznání podána. Účastnice řízení své daňové povinnosti řádně splnila ještě před podáním žádosti o vydání osvědčení, neboť jak uvedla při pohovoru, uvědomili si s manželem, že musí dát finanční záležitosti do pořádku. Z uvedených důvodů rozkladový orgán dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona u účastnice řízení spatřovat nelze.

Ve vztahu k bezpečnostnímu riziku ve smyslu § 14 odst. 3 písm. g) zákona rozkladový orgán vyšel ze skutečnosti, že účastnice řízení v dotazníku fyzické osoby uvedla jako jiný příjem než mzdu, pouze příjem z pronájmu nemovitostí Hostivice a na Petynce v roce 2008; příjmy za roky 2006 a 2007 neuvedla, resp. popřela, a to i přes konkrétní dotaz Úřadu obsažený v jeho dopise ze dne 2. 2. 2010 (výzva k upřesnění údajů, ve které Úřad požádal účastnici řízení, aby sdělila, zda příjmy, které uvedla a doložila v podkladových materiálech jsou veškerými příjmy, které v letech 2004 – 2008 obdržela). Na tuto výzvu účastnice řízení v dopise ze dne 4.3.2010 potvrdila, že „*příjmy v letech 2004 – 2008 uvedené v dotazníku byly veškeré za toto období*“.

Úřad z historie osobního konta účastnice řízení vedeného u ČSOB a.s. zjistil, že na něj jsou ve víceméně pravidelných intervalech ukládány zhruba od května 2007 – kromě mzdy – vyšší částky, které bylo třeba „identifikovat“ a v odpovědi účastnice další příjmy uvedeny

nebyly, Úřad proto předvolal účastnici k pohovoru. K dotazu, jakým způsobem byla využívána nemovitost v Hostivicích zakoupená v roce 2005, účastnice sdělila, že od dubna 2008 je dům pronajatý a je využíván stejnými nájemníky, tj. manželi Boškovými. Před tím, po dobu cca 1 roku až roku a půl, byl dům pronajímán jedné paní, která neuhradila poslední dva nebo tři nájem a odešla bez udání kontaktních údajů. Ještě před touto nájemnicí byl dům pronajímán jinému nájemníkovi, na jeho jméno, na dobu pronájmu si účastnice řízení nevzpomněla, ale odhadem se jednalo o cca půl roku či 7 měsíců. Výše nájemného byla stejná, cca 13.000,- Kč až 14.000,- Kč. K dotazu Úřadu na využití bytu Na Petynce od roku 2002 uvedla účastnice řízení, že od získání bytu až do roku 2005 zde bydlel manželův bratr, jehož nájem byl stanoven na 9.000,- Kč až 10.000,- Kč měsíčně, avšak nebylo na něj spolehnutí, nájem nehradil pravidelně, posléze sám z bytu odešel. Do cca 2 měsíců přišel do bytu jiný nájemník, na jehož jméno si účastnice řízení nevzpomněla, nájemné hradil ve výši 10.000,- Kč měsíčně a v bytě bydlel asi do konce roku 2006 nebo do jara 2007. Po jednom či dvou měsících si našli nového nájemníka, pana Matouška, který byt užívá do současné doby. Nájemné platí ve výši 12 500,- Kč měsíčně, předtím platil 9.000,- Kč až 11.000,- Kč měsíčně. K žádosti Úřadu, aby účastnice řízení vysvětlila rozpory mezi údaji, které uvedla v dotazníku, kde uvedla příjmy z pronájmu za nemovitosti až od roku 2008, a dále ve svém dopise ze dne 4. 10. 2010, kde uvedla, že příjmy, které zmínila v podkladových materiálech, jsou jejími jedinými příjmy, a mezi právě poskytnutými údaji, účastnice sdělila, že ... „*neuvedla jsem tyto příjmy, protože jsme je nezdanili...*“. K dalšímu dotazu vypověděla, že ... „*původně jsem uvedla nepravdivý údaj, a to z důvodu, jak jsem již výše uvedla, u bytu Na Petynce, že jsme za rok 2007 nepodali daňové přiznání...*“. K následujícímu dotazu Úřadu, zda se tedy domnívala, že nesplnění daňové povinnosti v souvislosti s příjmy z pronájmu nebude v rámci bezpečnostního řízení Úřadem zjištěno, účastnice řízení odpověděla, že ... „*s manželem jsme se domnívali, že nesplnění daňové povinnosti bude v rámci bezpečnostního řízení problémem...*“. K souvisejícímu dotazu, zda se tedy jednalo o účelové uvádění nepravdivých údajů, účastnice řízení uvedla, že ... „*účelem bylo neupozorňovat na nesplnění daňové povinnosti. V té době jsme si neuvědomili, že si tím způsobíme takový problém, když to tam nenapíšeme...*“.

Rozkladový orgán shledal jednoznačným, že účastnice řízení příjmy z pronájmu nemovitostí v Hostivicích a Na Petynce uvedla v dotazníku fyzické osoby pouze za rok 2008 a na explicitní písemný dotaz Úřadu potvrdila, že „jsou to jediné příjmy“ a teprve při pohovoru „přiznala“ pronájem těchto nemovitostí již v letech 2006 a 2007, včetně nesplnění daňové povinnosti za tato období, tedy se snažila před Úřadem pronájem předmětných nemovitostí a nesplnění daňové povinnosti do „poslední chvíle“ zatajit a skutečně teprve pod „tlakem okolností“ podala pravdivé informace.

Dále rozkladový orgán konstatoval, že bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. g) zákona je rizikem fakultativním, takže ve smyslu ust. § 14 odst. 6 zákona je Úřad při posuzování otázky, zda skutečnost uvedená v tomto ustanovení je bezpečnostním rizikem, povinen přihlídnout k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném ve 4 odstavci tohoto ustanovení zákona. S ohledem na výše uvedené ustanovení rozkladový orgán dále uvedl, že údaje, které účastnice nepravdivě uvedla, resp. je hodlala zamlčet, jsou takového významu a charakteru, že jejich neuvedení, resp. zamlčení ve spojitosti s motivem, který účastnici řízení k jejich neuvedení vedl, tj. zjevně promyšlené, vědomé a účelové jednání (neboť se s manželem oprávněně domnívali, že nesplnění daňové povinnosti bude v bezpečnostním řízení problémem), činí bezesporu účastnici řízení bezpečnostně nespolehlivou a je třeba zopakovat, že účastnice řízení se k uvedení nepravdivých informací „přiznala“ teprve pod nátlakem okolností v průběhu pohovoru. Nelze vyloučit, že stejně „nezodpovědně“ bude účastnice řízení přistupovat i k plnění svých povinností při ochraně

utajovaných informací, a proto lze důvodně usuzovat, že toto chování účastnice řízení může ovlivnit její schopnost, resp. ochotu utajovat informace. Pro úplnost uvedl rozkladový orgán, že k popsání jednání došlo v horní hranici období stanoveného v § 14 odst. 4 zákona, jinými slovy, účastnice řízení svým postupem zpochybnila svou důvěryhodnost v míře, která bezpečnostní riziko bezesporu tvoří. Rozkladový orgán poukázal rovněž na ustálenou praxi Úřadu, dle níž je uvádění nepravdivých údajů o skutečnostech podstatných pro bezpečnostní řízení, tedy pro objektivní zjištění skutečného stavu věci, považováno za bezpečnostní riziko vždy.

K námitce, která se týká „zaprotokolovaného“ vyjádření, v níž účastnice řízení namítá, že „... došlo jen k nepřesné formulaci, má slova nejsou správně interpretována, nemělo to tak vyznít ...“ s tím, že se domnívá, že již při pohovoru, při kterém měl být zjištěn skutečný stav věci, byl Úřad rozhodnut jí osvědčení nevydat a takto směřoval i kladené otázky a „po uvedení informací na pravou míru nebylo Úřadem přihlédnuto v její prospěch“, rozkladový orgán uvedl, že námitku s poukazem na doslovnou citaci odpovědi účastnice řízení při pohovoru nelze akceptovat, a to i s ohledem na závěrečné prohlášení účastnice řízení, ve kterém svým podpisem mj. potvrdila, že si protokol přečetla a výslovně prohlásila, že jeho obsah souhlasí s její výpovědí a že nežádá žádných změn a doplňků.

K připomínce účastnice řízení, že jí je Úřadem vytýkáno nedoložení nájemních smluv vztahujících se k domu v Hostivících a k bytu Na Petynci, přestože při pohovoru slíbila, že „je doloží, pokud je dohledá“ rozkladový orgán uvedl, že Úřad tyto skutečnosti pouze zmínil v reakci na její vyjádření ze dne 25. 8. 2010, aniž by je hodnotil jako skutečnosti představující bezpečnostní riziko.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně nejprve konstatovala, že NBÚ dospěl k závěru, že u ní existuje bezpečnostní riziko dle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona, a bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. g) zákona, avšak ředitel NBÚ po vyhodnocení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že se nechovala způsobem, který má vliv na její důvěryhodnost, ovlivnitelnost a může její schopnost utajovat informace, a proto u ní bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona spatřovat nelze, avšak je u ní nadále shledáno bezpečnostní riziko popsané v § 14 odst. 3 písm. g) zákona.

Žalobkyně své námitky vyjádřila následně:

Předně nesouhlasí žalobkyně se závěrem rozkladového orgánu, že se pokoušela před Úřadem zatajit své příjmy a teprve pod tlakem okolností podala pravdivé informace. Žalobkyně tvrdí, že nechtěla zatajit ani zamlčet jakékoliv příjmy či Českou republiku zkrátit na dani z příjmů, protože pokud by se takto chovat chtěla, muselo by její jednání vykazovat jiné znaky, než mělo její jednání v řízení o vydání osvědčení před NBÚ. Dle žalobkyně k celé situaci došlo nedopatřením, a to v souvislosti s vykonáváním náročného zaměstnání, narozením dítěte a skutečnosti, že po narození dítěte byla pouhé tři měsíce na mateřské dovolené, což způsobilo závadný stav, kdy z opatrnosti zaplatila daně z veškerých příjmů, aniž zohlednila jakékoliv výdaje za dané období, které v jejím případě převyšovaly tyto příjmy.

Žalobkyně rovněž namítá, že její pohovor provedený dle ust. § 105 odst. 1 zákona nelze vykládat tak, že v rámci tohoto pohovoru postupně uváděla pod tlakem skutečnosti,

kteří předtím hodlala zamlčet či zatajit. Dle žalobkyně jde o její pokus neumělým způsobem vysvětlit skutečnosti, o nichž ne zcela vždy byla informována, a od kterých neměla podklady. Žalobkyně tvrdí, že se nejednalo o promyšlené, vědomé a účelové jednání, které z ní činí bezpečnostně nespolehlivou osobu. Při pohovoru byla motivována spíše snahou napravit závadný stav z hlediska skutkového, než aby si všímala přesných formulací a interpretace svých slov.

Ve vztahu k závěru, že stejně „nezodpovědně“ bude přistupovat i k plnění svých povinností při ochraně utajovaných informací, z čehož lze důvodně usuzovat, že toto chování může ovlivnit její schopnost resp. ochotu utajovat informace, pak namítá, že opak je pravdou. Žalobkyně má za to, že nebyly zohledněny vzhledem k bezpečnostnímu riziku rovněž pozitivní, kterých za období výkonu svého zaměstnání mimo území České republiky dosáhla, neboť vždy v minulosti řádně plnila své povinnosti a byla vždy kladně hodnocena. Dle žalobkyně při hodnocení její bezpečnostní spolehlivosti měla být hodnocena celá její osoba. Na podporu svých tvrzení poukázala žalobkyně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 8.2.2007, sp.zn. 2 As 38/2006 dospěl k závěru, že nelze považovat jakýkoliv chybějící či chybný údaj za výraz nedůvěryhodnosti osob, což vyznívá v její prospěch.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že na základě žádosti žalobkyně ze dne 21. 10. 2009 o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Důvěrné“ podané podle § 94 zákona provedl Úřad bezpečnostní řízení dle § 89 a násl. zákona.

Dne 17. 8. 2010 byl s žalobkyní uskutečněn pohovor dle § 105 odst. 1 zákona a po vyhodnocení všech poznatků shledal Úřad u žalobkyně bezpečnostní riziko dle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona a bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. g) zákona. Naplnění skutkových podstat bezpečnostních rizik shledal Úřad jednak ve skutečnosti, že žalobkyně nesplnila svou daňovou povinnost ve smyslu zákona o daních z příjmů, tj. konkrétně odvést daň z příjmu plynoucího z pronájmu nemovitostí „Na Petynce“ a „Hostivice“, jednak ve skutečnosti, že žalobkyně vědomě tyto příjmy z pronájmu předmětných nemovitostí a jejich „nezdanění“ před Úřadem zamlčela, resp. uváděla o nich v průběhu bezpečnostního řízení nepravdivé informace. Z uvedených důvodů rozhodl Úřad tak, že se osvědčení fyzické osoby žalobkyni nevydává. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně rozkladem.

Ředitel Úřadu se v rámci přezkumného řízení zabýval veškerými podkladovými materiály a dospěl k závěru, že neshledal u osoby žalobkyně bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona, avšak ztotožnil se závěrem, že u osoby žalobkyně je dáno bezpečnostní riziko popsané v § 14 odst. 3 písm. g) zákona.

K jednotlivým žalobním námitkám uvedl žalovaný následující:

- *k námitce, že není pravdou, že se žalobkyně dlouhodobě vyhýbala plnění daňových povinností a tím získala nezanedbatelný majetkový prospěch*, že ředitel Úřadu již v napadeném rozhodnutí konstatoval, že má z podkladových materiálů shromážděných v průběhu bezpečnostního řízení za prokázané, že žalobkyně minimálně v letech 2006 a 2007 pronajímala spolu s manželem nemovitosti v Hostivících a Na Petynce, přičemž ve smyslu příslušného ustanovení zákona o daních z příjmů neodvedla z příjmů plynoucích z tohoto pronájmu příslušnou daň. Ředitel Úřadu rovněž v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokud by vyhodnotil toto protiprávní jednání z „čistě“ formálního hlediska, pak k naplnění skutkové podstaty ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona porušením povinnosti dle zákona o daních z příjmů došlo, avšak „pouze“ v rámci objektivního posouzení daného případu z hlediska § 14 odst. 6

zákona, kdy zohlednil sebereflexi žalobkyně, kterou projevila vzápětí po svém protiprávním jednání a „napravila“ daný stav, bezpečnostní riziko v protiprávním jednání neshledal;

- k námitce, v níž žalobkyně popírá, že se pokoušela před Úřadem zatajit své příjmy a teprve pod nátlakem okolností podala pravdivé informace a pokud by takové informace chtěla zamlčet či Českou republiku zkrátit na dani z příjmu, rozhodně by její jednání muselo vykazovat jiné znaky než mělo její jednání v řízení o vydání osvědčení, že v napadeném rozhodnutí je podrobně popsáno, z jakých důvodů a na základě jakých materiálů má ředitel Úřadu za zjištěné, že žalobkyně uvedla nepravdivé informace ohledně svých příjmů z pronájmu nemovitostí, resp. je hodlala zamlčet. Z písemné odpovědi žalobkyně na výslovný a jednoznačný dotaz Úřadu (zda příjmy, které uvedla a doložila v podkladových materiálech jsou veškerými příjmy, které v letech 2004 – 2008 obdržela) a zejména pak z jejích odpovědí na přímé a konkrétní dotazy položené žalobkyni při pohovoru na neuvedení předmětných příjmů z pronájmu v podkladových materiálech („neuvedla jsem tyto příjmy, protože jsme je nezdánili“, „původně jsem uvedla nepravdivý údaj, a to z toho důvodu, jak jsem již výše uvedla, u bytu Na Petynce, že jsme za rok 2007 nepodali daňové přiznání“ či „účelem bylo neupozorňovat na nesplnění daňové povinnosti“). Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně tyto příjmy nejprve zatajila, tj. lhala o nich a teprve při „konfrontaci“ se zjištěními Úřadu uvedla, „jak to ve skutečnosti bylo“. Žalovanému proto není zřejmé, jaké „jiné znaky“ by její jednání mělo v bezpečnostním řízení vykazovat. Okolnost, že žalobkyně o nesplnění daňových povinností během bezpečnostního řízení uváděla nepravdivé údaje vzbuzuje dle žalovaného oprávněné pochybnosti o její bezpečnostní spolehlivosti ve smyslu zákona a její vysvětlení, že „k celé věci došlo nedopatřením“ považuje žalovaný za nepřesvědčivé;

- k nesouhlasu žalobkyně ohledně prováděného pohovoru, že v rámci tohoto pohovoru postupně uváděla žalobkyně „pod tlakem“ skutečnosti, které předtím hodlala zamlčet či zatajit, že šlo o její pokus neumělým způsobem vysvětlit skutečnosti, o nichž ne zcela vždy byla informována a od kterých neměla podklady, že žalobkyně podepsala jako správný protokol o provedeném pohovoru a v napadeném rozhodnutí je rovněž vysvětleno, že žalobkyni nebylo „dáno k tíži“, že některé doklady nedoložila, neboť Úřad akceptoval, že je nedohledala;

- k závěrečné námitce, že nebyly zohledněny ve vztahu k bezpečnostnímu riziku rovněž i její pozitiva, kterých za období výkonu svého zaměstnání mimo území ČR dosáhla, že v bezpečnostním řízení prováděném dle zákona je posuzována bezpečnostní spolehlivost fyzické osoby, a to z hlediska účelu zákona a podle kritérií v tomto zákoně stanovených, a proto nelze zohlednit jiné skutečnosti, byť hovořící ve prospěch žalobkyně.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně nesouhlas s takovým projednáním věci ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupkyni žalobkyně doručena dne 20. 5. 2011) a žalovaný ve vyjádření ze dne 18.7. 2011 výslovně uvedl, že souhlasí s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobkyně byla na základě žádosti ze dne 21. 10. 2009 podrobena bezpečnostní prověrce pro styk s utajovanými skutečnostmi pro stupeň utajení „Důvěrné“.

Pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik.

V projednávané věci neshledal NBÚ žalobkyni osobou bezpečnostně spolehlivou a nevydal jí proto osvědčení pro styk s utajovanými skutečnostmi pro stupeň utajení „Důvěrné“. Bezpečnostní riziko NBÚ, potažmo ředitel NBÚ, shledal u žalobkyně ve skutečnosti, že účastnice řízení vědomě příjmy z pronájmu nemovitostí „Na Petynce“ a „Hostivice“ a jejich „nezdanění“ před Úřadem zamlčela, resp. uváděla o nich v průběhu bezpečnostního řízení nepravdivé informace. Městský soud v Praze se s tímto názorem ztotožňuje, neboť má za to, že skutečnosti zjistitelné z listin obsažených ve správním spise odůvodňují závěr, že žalobkyně nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti ve smyslu ust. § 12 odst. 1 písm. g) zákona. Uvedené vyplývá z výše popsané koncepce bezpečnostního rizika a jejího naplnění konkrétními skutečnostmi v souzené věci.

Žalobkyně opakovaně namítá, že nesouhlasí s hodnocením jednotlivých zjištění a tvrdí, že nechtěla zatajit ani zamlčet jakékoliv příjmy či Českou republiku zkrátit na dani z příjmu, protože pokud by se takto chovat chtěla, muselo by její jednání vykazovat jiné znaky, než mělo její jednání v řízení o vydání osvědčení před NBÚ. Žalobkyně nesouhlasí ani se závěrem ředitele NBÚ, že se jednalo o promyšlené, vědomé a účelové jednání, které z ní činí bezpečnostně nespolehlivou osobu.

Soud tomuto tvrzení nemohl přisvědčit a to ani v důsledku vysvětlení žalobkyně, že k popsané situaci došlo nedopatřením v souvislosti s vykonáváním náročného zaměstnání, narozením dítěte a skutečnosti, že po narození dítěte byla pouhé tři měsíce na mateřské dovolené.

Uvedená tvrzení žalobkyně jsou totiž v rozporu s obsahem správního spisu, z něhož vyplývá (jak správně uvedl již správní orgán I. stupně na str. 2 v rozhodnutí ze dne 14. 10. 2010, č.j. 93406/2010-NBÚ/P) chronologický sled postupně uváděných informací žalobkyní ohledně plnění jejích daňových povinností, jenž jí plynuly z příjmů z pronájmu nemovitostí „Na Petynce“ a „Hostivice“, kdy žalobkyně nejprve v dotazníku tyto příjmy vůbec neuvedla, později k výzvě k upřesnění údajů ze dne 2. 2. 2010 v přípisu ze dne 4. 3. 2010 uvedla mj., že „příjmy v letech 2004 – 2008 uvedené v dotazníku byly veškeré za toto období“ a následně při pohovoru konaném s účastnicí řízení (nyní žalobkyní) dne 17. 8. 2010 na přímé otázky mj. uvedla:

- k dotazu, aby se vyjádřila k rozporu, že na přímou výzvu k upřesnění údajů, která jí byla doručena dne 3. 3. 2010 do Venezuely, zda příjmy, které uvedla v podkladových materiálech k bezpečnostnímu řízení, byly jediné její příjmy za roky 2004 -2008, odpověděla, že tyto příjmy byly jedinými a nyní uvedla, že byt Na Petynce je pronajímán již od roku 2006, resp. počátku roku 2007 a dům v Hostivicích je pronajímán již od poloviny roku 2007, že neuvedla tyto příjmy, protože je nezdanili;

- k dotazu, z jakého důvodu příjmy z pronájmu v letech 2006 a 2007 nezdanili, že z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí. Neměli u sebe potřebné podklady v zahraničí a nebyli schopni dojít na finanční úřad;

- k dotazu, zda o své povinnosti zdanit příjmy z pronájmu věděli, že ano, říkali si ale, že výdaje, konkrétně splátky hypotéky za dům v Hostivicích jsou vyšší než příjmy z jeho pronájmu. Takže důvody proč nepodali daňová přiznání za roky 2006 a 2007 byly jednak pobyt v zahraničí, kdy neměly u sebe potřebné doklady pro finanční úřad a jednak to, že náklady za dům jim přišly větší než příjmy z pronájmu;
- k dotazu, zda se domnívala, že nesplnění daňové povinnosti v souvislosti s příjmy z pronájmu nebude v rámci bezpečnostního řízení NBÚ zjištěno, že se s manželem domnívali, že nesplnění daňové povinnosti bude v rámci bezpečnostního řízení problémem;
- k dotazu, zda se jednalo o účelové uvádění nepravdivých údajů, že účelem bylo neupozorňovat na nesplnění daňové povinnosti. V té době si neuvědomili, že si tím způsobí takový problém, když to tam nenapíše.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti se soud ztotožňuje se závěrem ředitele NBÚ, který na str. 6 napadeného rozhodnutí s poukazem na ust. § 14 odst. 6 zákona mj. uvedl, že „... údaje, které účastnice nepravdivě uvedla, resp. je hodlala zamlčet, jsou takového významu a charakteru, takže jejich (opakované) neuvedení, resp. zamlčení ve spojitosti s motivem, který účastníci řízení k jejich neuvedení – zamlčení vedl, tj. zjevně promyšlené, vědomé a účelové jednání (neboť se s manželem oprávněně domnívali, že nesplnění daňové povinnosti bude v bezpečnostním řízení problémem) - činí bezesporu účastníci řízení bezpečnostně nespolehlivou. Je třeba zopakovat, že účastnice řízení uvedení nepravdivých informací „přiznala“ teprve pod nátlakem okolností v průběhu pohovoru.“ O skutečnosti, že v rozhodnutí konkretizované neuvedení příjmů z pronájmu nemovitostí bylo žalobkyní vědomé, promyšlené a účelové svědčí tedy mj. její odpovědi výše citované „...s manželem se domnívali, že nesplnění daňové povinnosti bude v rámci bezpečnostního řízení problémem...“, „...účelem bylo neupozorňovat na nesplnění daňové povinnosti. V té době si neuvědomili, že si tím způsobí takový problém, když to tam nenapíše...“ Výše uvedený závěr ředitele NBÚ shledává proto soud zcela logickým, odpovídající skutečnostem vyplývajícím ze spisového materiálu.

Totéž lze konstatovat i ve vztahu k závěru ředitele NBÚ (uvedenému na str. 6 napadeného rozhodnutí), že nelze vyloučit, že stejně „nezodpovědně“ bude účastnice řízení přistupovat i k plnění svých povinností při ochraně utajovaných informací, z čehož lze důvodně usuzovat, že toto chování může ovlivnit její schopnost resp. ochotu utajovat informace. Argumentace žalobkyně v žalobě, že opak je pravdou, je obecná bez konkrétního obsahu. Uvedené tvrzení dle soudu není vyjádřeno v natolik konkrétní míře, aby mohlo být soudem přezkoumáno. Chtěla-li žalobkyně v této souvislosti poukázat na to, že nebyly zohledněny vzhledem k bezpečnostnímu riziku rovněž pozitiva, kterých za období výkonu svého zaměstnání mimo území České republiky dosáhla, pak soud se k této skutečnosti vyjadřuje na str. 9 tohoto rozsudku, na kterou pro stručnost odkazuje.

Žalobkyně rovněž namítá, že její pohovor provedený dle ust. § 105 odst. 1 zákona nelze vykládat tak, že v rámci tohoto pohovoru postupně uváděla pod tlakem skutečnosti, které předtím hodlala zamlčet či zatajit, neboť šlo o její pokus neumělý způsob vysvětlit skutečnosti, o nichž ne zcela vždy byla informována a od kterých neměla podklady.

Soud nemá pochybnosti o tom, že žalobkyně při prováděném pohovoru dne 17. 8. 2010 správně porozuměla pokládaným otázkám a byla si vědoma i významu jí uváděných skutečností pro posouzení důvěryhodnosti její osoby. Nelze opomenout, že žalobkyně jako účastnice řízení na závěr provedeného pohovoru stvrdila vlastnoručním podpisem, že jí byla dána dostatečná možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které byly předmětem pohovoru, že úplně a pravdivě odpověděla na všechny položené otázky a zároveň uvedla veškeré skutečnosti, které považovala pro účely bezpečnostního řízení za důležité, že protokol byl

psán za hlasitého diktování, přečetla jej a výslovně prohlašuje, že jeho obsah souhlasí s její výpovědí a nežádá žádných změn ani doplnění.

Z výše uvedených důvodů nemohl soud shledat ani tuto námitku úspěšnou.

K závěrečné námitce žalobkyně spočívající v tom, že nebyly zohledněny vzhledem k bezpečnostnímu riziku rovněž pozitiva dosažená žalobkyní za období výkonu svého zaměstnání mimo území České republiky, soud uvádí, že bezpečnostní řízení se vztahuje na všechny oblasti života prověřované osoby, neboť je třeba posoudit, zda prověřovaná osoba splňuje podmínky pro vydání osvědčení. Při posuzování bezpečnostního rizika se přihlíží ke všem okolnostem naznačujícím, že chování fyzické osoby má vliv na její důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost, a tyto se hodnotí jednotlivě i ve svém souhrnu. Přístup žalobkyně ke splnění jejích finančních závazků (v daném případě vůči státu) patří nepochybně mezi okolnosti, jenž mohou ovlivnit motivaci jejího jednání. Sama skutečnost, že žalobkyně vždy v minulosti řádně plnila své povinnosti a byla vždy kladně hodnocena, nemá v daném případě pro posouzení bezpečnostního rizika stěžejní význam. NBÚ se nemůže při shromažďování podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí omezit toliko na zjištění, že žalobkyně vždy v minulosti řádně plnila své povinnosti a byla vždy kladně hodnocena a z této skutečnosti vydedukovat schopnost utajování informací, nýbrž povinností NBÚ je, zjistit všechny okolnosti naznačující, že chování fyzické osoby má vliv na její důvěryhodnost nebo její ovlivnitelnost. Této povinnosti správní orgány dostály.

Soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím řádně odůvodněným, jeho závěry jsou logické a jsou odrazem řádně provedeného dokazování.

Ze všech uvedených důvodů Městský soud v Praze podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto jí náhrada nákladů řízení nepřísluší, žalovanému pak náklady nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. dubna 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Jana Jeklová